

HỒI 659

Hình Thế Ác Liệt

Ba gã ở trên thành lâu Trường Hạ môn ngửa mặt quan sát bầu trời đêm, vẫn không tìm thấy bóng liệp ung của Khang Sao Lợi.

Địch nhân điều động quân mã ở ngoài thành không liên lạc. Mười lăm vạn quân Đại Đường, sau khi tiến vào trú ẩn tại các doanh trại ngoài thành và tiền tháp trận, cả bình nguyên rộng lớn nằm giữa chiến hào và trận địa đều không thấy bóng người khiến khung cảnh trở nên cao thâm mịt mịt, bầu không khí yên tĩnh bất thường, lại ngập vẻ căng thẳng trước khi xảy ra cuộc chiến.

Khấu Trọng sai Vô Danh bay thẳng lên không trung, lượn vòng trên cao, rồi bay ra ngoài thành, phía Lý Thế Dân vẫn không chút động tĩnh, cũng không thả ác thú ra đối phó Vô Danh.

Ba gã nhìn nhau, đều có cảm giác bất tường.

Bạt Phong Hàn thở ra một hơi dài nói: “Lý Thế Dân quả nhiên phi thường cao minh, khiến cho bọn ta không cách nào nắm rõ bố trí thực lực của hắn, lại có thể dĩ dật đãi lao, làm lỡ đại kế của bọn ta.”

Từ Tử Lăng nhìn qua hai trại thành nam, đều tối đen như mực, thần sắc nghiêm trọng, trầm giọng: “Lý Thế Dân nhận ra bọn ta có thể từ thành nam đột vây.”

Khấu Trọng nói: “Lý tiểu tử vị tất đã nhìn được bọn ta từ thành nam đột vây, nhưng lại áp dụng sách lược chính xác nhất, bất luận bọn ta vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn. Tác phong của hắn có thể tổng quát trong hai chữ ‘Nhẫn’ và ‘Độc’! Bất luận phụ tử Tiết Cử, Tống Kim Cương hay là Đậu Kiến Đức đều bại bởi hai chữ này. Hiện tại hắn đang nhẫn nại, đã không thả liệp ung sát địch, lại bỏ qua cơ hội đưa ác thú truy sát Vô Danh, đây chính là chữ ‘Nhẫn’.”

Bạt Phong Hàn quan sát dòng Y Thủy uốn khúc, trầm giọng: “Uy hiếp lớn nhất đối với đại kế đào vong của bọn ta chính bởi Lạc Dương là nơi hội tụ của tám dòng sông, dòng lớn dòng nhỏ giao cắt với nhau, địch nhân chỉ cần có thủy sư thuyền đủ lớn ắt tập hợp được tinh

binh, đến bất cứ hướng nào cũng hết sức thần tốc. Lại có thể tiến hành đột kích bất ngờ đối với quân sĩ bọn ta vừa đột vây thành công. Ngày nào bọn ta chưa đến Chung Ly thì vẫn ở trong hiểm cảnh.”

Thân thể hùng dũng của Khấu Trọng khẽ rung động: “Đây chính là chiến lược trước mắt của Lý Thế Dân, đại quân Lý Nguyên Cát tiếp tục băng vào tiền tháp trận và chiến hào vây thành, bản thân thì tập hợp tinh binh, tùy theo bọn ta hành động thế nào mà thần tốc ngăn trở. Con bà nó, bọn ta tuy nắm được dụng tâm của hắn, nhưng lại hoàn toàn mất chủ động, không có cách gì thì thôi, chỉ đành liều mạng chạy về phía Nam.”

Bạt Phong Hàn nói: “Trong trận chiến đột vây, thương vong càng ít thì cơ hội thoát thân càng lớn, thời gian không có nhiều, bọn ta phải bố trí đội ngũ lần cuối.”

Khấu Trọng trầm tư hồi lâu, gật đầu: “Phi Vân vệ giao cho lão ca chỉ huy, bản thân bọn họ đã được tiểu đệ huấn luyện kỹ càng, thời gian gần đây lại thường xuyên đánh trận, nhân số tuy ít nhưng ai nấy thân thủ vững vàng, kinh công cao minh, dùng để đột kích trại địch, còn hơn vạn mã thiên quân.”

Lại triệu hồi Vô Danh giao cho Từ Tử Lăng, cười: “Thay ta chiếu cố tốt cho bảo bối này, mệnh vận tương lai của bọn ta, không chừng đều gắn liền với nó đấy.”

Từ Tử Lăng tiếp lấy Vô Danh, nhìn về vùng núi rừng phía nam ẩn tàng sát cơ trùng trùng giữa trời sao mỹ lệ, lòng không khống chế được ý nghĩ về Sư Phi Huyền đang ở nơi xa đó. Nàng sẽ nghĩ thế nào đối với việc gã trực tiếp tham gia vào trường chiến tranh tàn khốc này.

Khấu Trọng và Lý Thế Dân rốt cuộc cũng đến thời khắc chính diện xung đột. Giữa hai bên không còn bất cứ cơ hội hòa hoãn nào. Khấu Trọng nếu như danh bại thân vong, tất cả đương nhiên chấm dứt, bằng không thì sóng gió sẽ cuộn lên khắp Nam Bắc, biển Trung thổ thành một đại chiến trường kịch liệt. Không ai có thể cản trở, đương nhiên không ai cải biến được tình thế đáng sợ đó.

Cuộc chiến giành thiên hạ được quyết định bởi tay hai anh hùng Khấu Trọng và Lý Thế Dân, điều Sư Phi Huyền lo lắng nhất rốt cuộc cũng biến thành sự thật rõ ràng trước mắt.

Con ác mộng đã bắt đầu trước khi ngày mới bắt đầu.

Khấu Trọng cười trên Thiên Lý Mộng, trong lòng tĩnh lặng như nước, linh đài mở rộng trong sáng. Từ thời khắc Đâu Kiến Đức bị giết, cừu hận, áy náy, uất ức, bi phẫn ào ạt dâng tràn, hợp lại thành sức mạnh kỳ dị. Dưới uy hiếp đáng sợ đến sinh tử tồn vong của toàn

quân, gã đã có đột phá toàn diện, tiến vào cảnh giới xá đạo chi ngoại của “Thiên Dao” Tổng Khuyết, đạt đến tầng vô thượng Thiên Địa Nhân hợp nhất.

Cảnh giới này tịnh không phải đạt được một cách ngẫu nhiên, mà từ lúc đó gã đã có cảm giác các bộ phận cơ thể bắt đầu liên lạc với nhau, tiến vào cảnh giới cao hơn “tĩnh trung nguyệt” một tầng.

Dương Công Khanh và Ma Thường cưỡi ngựa đến bên gã. Tám mươi binh sĩ bày thành trận thế sau lưng ba người đều là quân sĩ chủ lực đột vây, toàn quân còn lại phân thành tam quân, tiền quân bốn ngàn người, do mâu thuẫn thủ và đao tiền thủ tổ thành, đảm nhiệm ba mươi mấy bắn tên và mười lăm Phi Thạch đại pháo, có thể công kích trận địch từ cự ly xa.

Trung quân một ngàn người, với Mộc lư xa và Hà mô xa lấp hào để tiền quân ổn định trận thế. Hậu quân hai mươi người, toàn bộ đều là khinh kỵ binh, có thể ứng biến thần tốc với bất kỳ tình huống biến động nào.

Tam quân do Bạt Dã Cương, Hình Nguyên Chân và Đoàn Đạt chỉ huy.

Ngoài ra còn có hai đội quân khác, mỗi đội hai mươi người do Đơn Hùng Tín và Quách Thiện Tài dẫn đầu, bày bố ở Nam môn cùng hai cửa Hậu Tái và Định Đỉnh, chặn đánh địch quân từ phía tây tấn công đến, giúp đại quân chủ lực có thể tập trung lực lượng để đối phó mặt chính diện.

Trên quảng trường, ánh nhìn của toàn thể binh sĩ đều tập trung tại người Khấu Trọng, yên lặng chờ đợi mệnh lệnh mở cổng xuất kích của gã.

Thiên Lý Mộng bỗng nhiên dựng hai chân trước lên, ngẩng đầu hí vang, hai chân khua khoảng trong khoảng không, hai chân sau đạp bước, quay lại đối diện tướng sĩ rồi hạ hai chân trước xuống đất.

Thủ pháp này vượt khỏi sự tưởng tượng của toàn thể, lại vô cùng thần diệu, khó có người thi triển được, ngay tức khắc gây nên tiếng hò hét vang dậy của thủ hạ binh sĩ, chiến ý ngút trời.

“Choang!”

Khấu Trọng tuốt Tinh Trung Nguyệt, chỉ xéo lên trời, cười ha hả nói: “Cuộc đời Khấu Trọng ta trải qua nhiều trận chiến, mỗi lần đều là lấy ít địch nhiều, lấy yếu thắng mạnh, bằng vào binh pháp chiến lược, dũng khí không sợ cường bạo. Lần này cũng...”

Lời chưa nói xong đã chìm trong tiếng hò la của tướng sĩ, sĩ khí dâng cao đến cực điểm.

Khấu Trọng biết là đã đến lúc đưa ra quyết định xuất kích theo kế hoạch tối nay. Đại bộ phận tướng sĩ của quân khởi nghĩa đi theo Đậu Kiến Đức hoặc theo gã đều xuất thân từ nông dân, còn Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát lại là đại biểu cho tầng lớp quyền quý hoành hành bá đạo từ thời Ngụy Tấn đến thời Cựu Tùy, luôn khinh khi đàn áp bọn họ. Lý Nguyên Cát ở trước đám đông tàn sát Đậu Kiến Đức, đã kích động sự căm phẫn của quân thủ thành vốn cùng chung kẻ địch với quân khởi nghĩa, hơn nữa bản thân gã rất có ảnh hưởng đến bọn họ. Kỳ ức của bọn họ vẫn còn mới mẻ, chưa bị thời gian làm phai nhạt, ai nấy đều nuôi ý chí quyết tử để cầu sống.

Lệnh vừa hạ, Vương Huyền Thứ ở thành lâu chủ trì đại cục trong thành ra lệnh cho thủ hạ thả cầu treo xuống.

Khấu Trọng cho Tinh Trung Nguyệt vào vỏ, trong tiếng trống trận, thúc ngựa tiến vào con đường ngay cổng thành, dẫn đầu xuất thành.

“Choang! Choang! Choang! Choang!”

Hai tòa tiền tháp trận của Đường quân vang lên tiếng đồng la cầu viện.

Hai trại đồng thời truyền ra tiếng kèn hiệu, cổng trại mở rộng, ba cánh quân sĩ lần lượt băng ra, bố trận ở ngoài trại, chỉ xem việc phản ứng thần tốc cũng có thể biết Đường quân đã có chuẩn bị.

Một cánh quân vẫn do Khuất Đột Thông chỉ huy, binh lực cực mạnh, đạt đến ba vạn, dưới tình huống này, cho dù không có chiến hào, doanh trại kiên cố thì binh lực cũng đủ phong tỏa con đường phía Nam. Binh lực hai trại khác khoảng một vạn rưỡi, do Tiết Vạn Triệt và Sử Đại Bảo chỉ huy, tạo thành hai cánh bảo vệ bên sườn quân sĩ Khuất Đột Thông, quân dũng dăng cao, khí thế hùng hục.

Quân sĩ đột vây thần tốc xuất thành, bố trận ở vùng đất giữa lớp hào thứ nhất và thành môn, chuẩn bị tấn công. Ba mươi máy bắn cung và mười lăm Phi Thạch đại pháo xếp thành hàng ngang ở chính diện. Đá lớn nặng tới năm, sáu mươi cân và tên đá đặc chế, dùng Ha mô xa vận chuyển đến. Quân đột vây ở hai cổng thành khác vẫn án binh bất động, mai phục sau cổng thành, yên lặng đợi thời cơ xuất kích.

Ánh mắt Khấu Trọng ước lượng khoảng cách giữa hai tòa tiền tháp trận bằng đá của địch với lớp hào thứ hai, mỗi trận địa có hơn trăm binh sĩ, nếu không có sắp xếp khác, chỉ hai tòa trận địa phòng ngự này cũng khó mà công phá.

Dương Công Khanh đi bên phải lên tiếng: “Bọn chúng không xem trọng lớp hào thứ nhất.”

Ma Thường đi phía trái cười: “Vì đã có vết xe đổ trước, lần đó bọn lão phu cứ bám theo đuôi kỵ binh địch tiến vào lớp hào thứ hai mà chém giết, xảo hợp thế nào lại thắng được một trận oanh liệt.”

“Thùng! Thùng! Thùng!”

Giữa tiếng trống trận, quân mã ba trại bên địch từ từ tiến đến lớp hào thứ hai, còn cách hơn ngàn bước thì dừng lại.”

Khấu Trọng khẽ cười: “Lấp lớp hào thứ nhất!”

Ma Thường truyền lệnh, năm mươi chiếc Ha mô xa từ trong đoàn quân nhanh chóng chạy ra, trực tiếp tham gia lấp hào, từng bao đất cát được vận chuyển đến không dứt, chỉ thoáng sau một đoạn hào dài hơn hai mươi trượng vốn ngăn cản phía trước đã biến thành bình địa.

Khấu Trọng đợi quân lính lui lại vào trong trận, chỉ tay vào ba cây cầu gỗ tạm thời trên dòng Y Thủy phía bên trái nói: “Khi bọn ta không chế đại cục, phải lập tức đưa Phi Thạch đại pháo phá hủy ba cây cầu đó, cắt đứt đường chi viện đến từ phía đông thành của đại quân địch nhân, Lý Nguyên Cát nếu muốn đến giúp, phải đi đường xa hơn, vòng qua phía tây thành mà đến.”

Đồng thời phát tay ra lệnh, tiếng “ầm ầm” vang lừng, máy bắn tên và bắn đá được di chuyển đầu tiên, vượt qua lớp hào thứ nhất đã bị lấp, tiến thẳng đến lớp hào thứ hai.

Ma Thường gạt đầu lĩnh mệnh: “Việc này giao cho thuộc hạ phụ trách.”

Tiếng kèn hiệu bên địch vang lên, quân chủ lực phân ra một đội thuần thương thủ và tiền thủ gồm hai mươi người tiến đến tăng viện lớp hào thứ hai.

Quân sĩ đi đầu của quân đột vây có trang bị dụng cụ tấn công tầm xa, dừng lại cách ngoài hào năm trăm bước, chờ đợi mệnh lệnh công kích của Khấu Trọng.

Khấu Trọng ung dung nói: “Mở hai cửa Định Đỉnh và Hậu Tái, quân sĩ sau thành môn vẫn án binh bất động.”

Dương Công Khanh hơi ngạc nhiên, quân lính truyền tin phía sau đã hướng về phía Vương Huyền Thứ ở thành lâu phát cờ hiệu ra chỉ lệnh, Vương Huyền Thứ tiếp tục truyền đạt mệnh lệnh của Khấu Trọng đến hai nhánh quân kia.

Hai cánh cổng hạ xuống, lại không có nhân mã tiến ra, quả có tác dụng cao thâm mạt trắc.

Khấu Trọng khẽ cười: “Đây gọi là kế nghi binh, khiến Khuất Đột Thông không dám làm càn, sợ bị bọn ta đột nhiên tấn công vào bên hông.”

Ma Thường nói: “Địch nhân chỉ thấy được Thiếu soái, lại không thấy Từ gia và Bạt gia, không biết sẽ nghĩ gì đây.”

Khấu Trọng điềm nhiên nói: “Đương nhiên là nghi thần nghi quỷ, không biết bọn ta có âm mưu gì.”

Tiếp đó thở dài cảm thán: “Ta thật hy vọng kẻ bên kia hào là Lý Thế Dân chứ không phải Khuất Đột Thông, nếu được vậy không chừng bọn ta không phải chạy khỏi Lạc Dương mà có thể đã từ đây uy hiếp Quan Trung.”

Dương Công Khanh và Ma Thường nghĩ đây chính là chỗ cao minh của Lý Thế Dân, vĩnh viễn không cho địch nhân của hắn có được cơ hội chuẩn bị đầy đủ, công không thể công, thủ cũng không thể.

Khấu Trọng tuốt Tinh Trung Nguyệt, khoát thành một vòng trên không, hét lớn: “Tấn công!”

Tiếng hét của gã vang lên như sấm, chấn động cả vùng, sĩ khí toàn quân dâng cao theo đó, ngược lại địch nhân bị uy dũng vô địch của gã làm cho hoảng sợ.

“Tùng! Tùng! Tùng! ”

Trống trận bên quân đột vây vang lên, chiếc trống cái đặt cố định trên đài này là do Trần Lão Mưu đích thân chết tạo, tiết tấu trống có thể truyền đến phục binh ở dưới địa đạo, giúp bọn họ theo nhịp điệu trống mà phối hợp được với hành động của quân sĩ trên mặt đất.

Đại chiến bắt đầu.

oOo

Tiếng trống chấn động núi non, Từ Tử Lăng ở đầu một lối ra khác, dưới sự yểm hộ của đêm đen, hết sức cẩn thận tiến đến trận địa đơn giản mà hiệu quả trên đỉnh núi do công sự binh thiết lập, dùng để chống lại công kích của truy binh Đường quân.

Ở hướng đông nam có lập cao điểm, bố trí người canh gác nhằm cảnh giới kỳ binh của Lý Thế Dân xuất hiện, giúp đại quân khi triệt thoái có thể tránh được chỗ mạnh, tìm kẻ hở của địch mà đột kích.

Lương thực, binh khí và các đồ tiếp tế từ Trần Lưu vận chuyển đến, cất giấu ở một nơi bí mật trong rừng cách đó hơn hai mươi dặm về phía nam, nếu tất cả hoàn thành y như kế hoạch, sau khi mặt trời lên, quân đột vây sẽ đến đó, bổ sung trang bị rồi tiếp tục hành trình tiến xuống phía nam.

Từ Tử Lăng đặc biệt lưu ý động tĩnh trên hai dòng Y Thủy và Lạc Thủy, bởi lộ tuyến rút chạy của bọn gã nằm giữa hai dòng sông. Đội thủy sư thuyền của Lý Thế Dân chỉ cần đoán trước một bước, theo các đường sông này truy đến, chắc chắn ảnh hưởng rất lớn đến thành bại của đợt rút quân này.

Trần Lão Mưu tiến đến cạnh gã, lắng tai nghe âm thanh chém giết từ phía thành Lạc Dương truyền lại, nói: "Bắt đầu rồi! Hai tòa trận tiền tháp sẽ bị phá vỡ trong vòng chưa đến hai mươi tiếng trống."

Tiếng la hét vẫn vang lên liên miên không dứt, trái ngược hẳn với không khí nơi này hết sức trầm tĩnh. Ba trăm binh sĩ trấn giữ trận địa trên núi đều thần sắc ngưng trọng, giữ thế chờ đợi.

Binh lính phụ trách lối ra ở phía này được tuyển chọn từ Dương gia quân, đều là quân tinh nhuệ một có thể địch mười, nhân số tuy ít nhưng có cao thủ như Từ Tử Lăng phối hợp hành động, đủ để ứng phó bất kỳ tình huống nào. Lấy tĩnh chế động, đảm nhiệm trọng trách đoạn hậu cự địch.

Từ Tử Lăng nói: "Trần công có thể phụ trách việc cướp lương thảo vật dụng vận chuyển đến trại địch, nơi này cứ giao cho ta là được."

Trần Lão Mưu gật đầu đáp ứng, suất lãnh hơn mười người cùng đi vào địa đạo.

Từ Tử Lăng nhìn cao trại ở xa xa, trong lòng cuộn lên cảm giác bất an. Lý Thế Dân rốt cuộc hiện đang ở nơi nào?

oOo

Khấu Trọng vững vàng trên lưng Thiên Lý Mộng, lạnh lùng quan sát công thủ qua lại giữa song phương, Ma Thường phụ trách tấn công chiến hào thứ hai, đây là phương pháp dụng binh mà gã đã học lên từ “Thiên Dao” Tống Khuyết.

Vô luận là nhân tài ưu tú thế nào, nếu không cho y có cơ hội tập luyện ắt khó phát triển được tài năng, bộc lộ được điểm mạnh bản thân. Tống Khuyết yêu cầu gã chống đỡ cục diện phương Bắc để đối kháng Đại Đường quân của Lý phiệt, dụng ý để gã được mài giũa. Giống như khi Tống Khuyết bức bách gã phải sinh tử quyết chiến, khiến gã đạt được đột phá vượt bậc trên đạo đạo.

Ba mươi máy bắn tên và mười lăm cỗ Phi Thạch đại pháo triển khai tấn công cuồng bạo vào địch trận ở bên kia lớp hào, tầm bắn của máy bắn tên là hơn năm trăm bước, của đại pháo đạt hơn hai trăm bước, đều được đẩy đến cự ly cách địch trận khoảng hai trăm bước nên những khối đá tạo thành uy hiếp rất lớn, tên từ phía địch nhân bắn lại đều bị đội mâu thuẫn thủ gạt hết.

Năm chiếc Mộc lư xa dàn ngang ở tiền tuyến, dưới sự yểm hộ của cung thủ, tấn công về phía trận địch. Vừa mới thi triển, dưới công thế cuồng đại của Phi Thạch đại pháo, địch nhân đã huyết nhục tung tóe, cuống cuống thối lui, nếu như không có lớp hào dài ngăn trở, quân đột vây sớm đã đánh thẳng tới.

Khấu Trọng hét lớn: “Bỏ kế hoạch oanh tạc!”

“Ầm!”

Tiền tháp bên trái không chịu nổi sức công phá của đá tảng, sụp nghiêng rồi đổ xuống đè lên các binh sĩ đang kêu thảm bỏ chạy trong trận.

Dương Công Khanh truyền lệnh xuống, tiếng trống đột nhiên biến đổi, thông báo cho người dưới địa đạo bỏ kế hoạch kéo đổ cột chống trận tháp của địch để tránh bại lộ bí mật địa đạo.

Khấu Trọng thầm trách bản thân thất sách, không tưởng được địch nhân không phòng thủ mà ở ngoài hào đối lũy giao phong, đến nỗi lãng phí nhân lực.

Tiết Vạn Triệt chỉ huy một vạn rưỡi Đường quân, vượt qua sông bằng ba cây cầu gỗ, tiến vào bình nguyên phía trước, hội hợp cùng đại quân của Khuất Đột Thông, tổng binh lực đạt đến sáu vạn người, như hùng ung xoải cánh, bố trí khắp bình nguyên rộng lớn, nghiêm trận chờ đợi, đằng sau là cao trại, tinh kỳ phát phới.

Nếu như không phải Khấu Trọng có an bài từ địa đạo đột phá cao trại, lúc này chỉ còn cách cười lớn nhận bại rồi trở lại thành mà suy nghĩ phương pháp khác. Bởi dưới binh lực áp đảo của đối phương phối hợp với kỵ binh thần tốc xung kích, máy bắn tên và Phi Thạch đại pháo lại mất đi uy hiếp tấn công cách hào, nếu bị địch nhân cắt đứt đường lui, gã chắc chắn sa vào cảnh toàn quân mất sạch.

Tiếng kèn hiệu vang lên, địch nhân cuối cùng cũng bỏ tiền tháp trận phòng thủ hào, thối lui về sau.

Khấu Trọng không còn lựa chọn, hạ lệnh lấp hào, trong tiếng bánh xe rầm rầm, toàn bộ Ha mô xa còn lại đều tiến đến lớp hào sâu, các bao đất cát vận chuyển theo sau, quăng vào trong hào.

Trên thành lâu tiếng trống dập dồn, binh lính truyền tin ở góc tây nam đốt đuốc làm tín hiệu, thông báo cho phía Khấu Trọng biết có ba vạn quân địch từ mặt tây vòng qua thành tiến đến.

Dương Công Khanh thần sắc ngưng trọng, nói: "Lý Thế Dân đến đây!"

Khấu Trọng lắc đầu: "Là Lý Nguyên Cát chứ không phải Lý Thế Dân. Lập tức đóng hai cửa Định Đỉnh và Hậu Tái. Đôn Hùng Tín và Quách Thiện Tài đổi sang xuất thành từ Trường Hạ môn, cánh quân bên phải của ta giữ lấy máy bắn tên và Phi Thạch đại pháo, chống lại địch nhân xung kích."

Dương Công Khanh hô lên linh mệnh, tự thân chỉ huy hành động.

Tâm thần Khấu Trọng yên lặng, vô kinh vô hỷ, cảm giác hòa hợp cùng trời đất trở lại, sinh tử vinh nhục đều không còn quan trọng, điều trọng yếu chính là ở trên chiến trường vô cùng ác liệt này đưa ra phán đoán chính xác nhất. Gã tuy có kế hoạch tác chiến đột vây gần như hoàn mỹ, nhưng tài năng, chiến lược của Lý Thế Dân cũng không kém, để cho gã xuất thành kịch chiến, hiểu rõ hư thực, đợi gã binh mỗi lực kiệt, kế cùng mưu tận, mới đem binh mã được nghỉ ngơi dưỡng sức, thế như sấm vang chớp giật chặn đánh.

Gã hiểu rõ thủ đoạn của Lý Thế Dân, nhưng lại không có cách nào cải biến sự tình sắp diễn ra, điều duy nhất có thể làm là toàn lực tranh đấu với đối phương, chiến đấu đến binh lính cuối cùng.

Tiếng vó rầm rập vang trời.

Quân kỳ Đại Đường của Lý Nguyên Cát phát phối, xuất hiện ở bình nguyên phía tây nam, đội tiền phong gồm hai mươi kỵ binh tiến vào giữa hai lớp hào như bay, tiếp theo là một đội kỵ binh hai mươi người khác, men dọc theo lớp hào thứ nhất phối hợp xung kích vào cánh quân đột vây chủ lực.

Trống trận thành thành.

Ba quân phía trước bắt đầu tiến lên, uy hiếp mặt chính diện.

Khẩu Trọng tuốt Tỉnh Trung Nguyệt, hét vang: "Vượt hào!"

Thời khắc huyết chiến giáp lá cà cuối cùng đã đến.

- o O o -